

[Otto Mørch]

vendigt, at postbetjeningen snarest kommer på fode igen.

Ministeren for offentlige arbejder gav i det nævnte samråd udtryk for, at han var meget stærkt optaget af problemet, og at han efter testbrevundersøgelsen havde stillet en serie spørgsmål til post- og telegrafvæsenets ledelse. Ministeren redegjorde for de overvejelser, han på dette grundlag gjorde sig. Udvalget er senere blevet gjort bekendt med både spørgsmålene og svarene herpå, og dette materiale er også bekendt for offentligheden.

Nu har økonomiministeren, der for tiden passer embedet som minister for offentlige arbejder, netop redegjort for resultatet af de overvejelser, regeringen satte i gang efter testbrevundersøgelserne.

Jeg finder, at der er en høj grad af konsekvens mellem de oplysninger, vi først fik præsenteret, og de foranstaltninger, regeringen har truffet.

Når talen er om driftsvirksomheder som den, vi her har med at gøre, så må folketinget og den ansvarlige minister give administrationen en lang line, når det gælder om at få virksomheden udført på den mest tjenlige måde. De folkevalgte kan jo ikke selv bringe brevene ud, men må interessere sig for den tilgrundliggende lovgivning og de bevillinger, der stilles til rådighed.

Hvad det sidste angår, bevillingerne, har postvæsenet til forskel fra så mange andre områder ikke efter socialdemokratiets opfattelse været klemt særlig hårdt. Af de synspunkter, ministeren har fremsat, fremgår da også, at problemerne kun indirekte, kun delvis, har at gøre med bevillingerne.

Det er klart, at man i en så stærkt personaleforbrugende virksomhed som postvæsenet har måttet være stærkt optaget af at få postbetjeningen rationaliseret, og der er vel efterhånden også enighed om, at bestræbelserne i den retning har ført til, at systemet er blevet mere sårbart, end det tidligere var. Det er blevet mere fintmærkende og dermed vanskeligere at håndtere både for ledelsen og for de øvrige medarbejdere. Når det går skævt i så henseende – og det har vi tydeligt fået bragt for dagen gennem testbrevundersøgelserne – så er det den politisk ansvarlige ministers opgave at gribe ind. Jeg tror, ingen med rette kan bebrejde minister Risgaard Knudsen for ikke at have gjort det – og endda særdeles håndfast. Det har måttet ske nu,

da overgangsproblemerne i forbindelse med ibrugtagningen af postterminalens brevaafdeling ret beset burde være et overstået stadium. Ganske vist har de senere testbrevundersøgelser vist en væsentlig nedgang af forsinkede breve fra de oprindelige 62 pct., men så længe vi bevæger os på et tocifret procenttal med hensyn til forsinkede breve, er det utilfredsstillende, når vi ved, at postvæsenet normalt stiller kunderne i udsigt, at 95 pct. af brevene vil være ude dagen efter de er afsendt.

Vanskelighederne i postbesørgelsen er overvejende samlet om Københavns postterminal. Der er imidlertid samtidig tale om et ret komplekst produktivetsproblem, og årsagerne hertil er forskellige.

Jeg har før været inde på, hvilke vilkår postvæsenet i disse år arbejder under, og at det stiller store krav til ledelsen. Postterminalen er ikke noget almindeligt postkontor, men må snarere sammenlignes med en form for fabrik. Også for personalet har der derfor tydeligvis været tale om tilvænningsproblemer. Behovet for samarbejde er meget stort, men man må ikke glemme, at klare ansvars- og kompetencelinjer i høj grad er påkrævet.

Der har været megen diskussion om de præstationsnormer og arbejdsaftaler, der findes inden for postvæsenet, især dem i postterminalen. Jeg vil sige hertil, at selv om det lønningssystem, som gælder for tjenestemænd, og som er baseret på løn for en bestemt tjenestetid, desværre ikke altid har været lige velegnet for den produktionsvirksomhed, P & T er, så må det nu engang anvendes. Det stiller stærkere krav til en loyal indsats fra medarbejdernes side. Det vil givetvis være nødvendigt at se på situationen uanset det, man plejer at kalde velerhvervede rettigheder. Hvis ikke vi kan få postvæsenet til at fungere på tjenestemandssystemets grundlag – det bør det efter min mening kunne – vil der kunne rejses alvorlig tvivl om dets hensigtsmæssighed.

De foranstaltninger, ministeren nu har truffet, svarer i den givne komplekse situation – jeg understreger: i den givne komplekse situation – til, hvad en minister kan gøre. Der nedsættes et postudvalg, og der nedsættes en analysegruppe vedrørende postterminalen. Jeg skal ikke nærmere kommentere enkelthederne i de to udvalgs kommissorier, det har ministeren gjort. Det, jeg lægger vægt